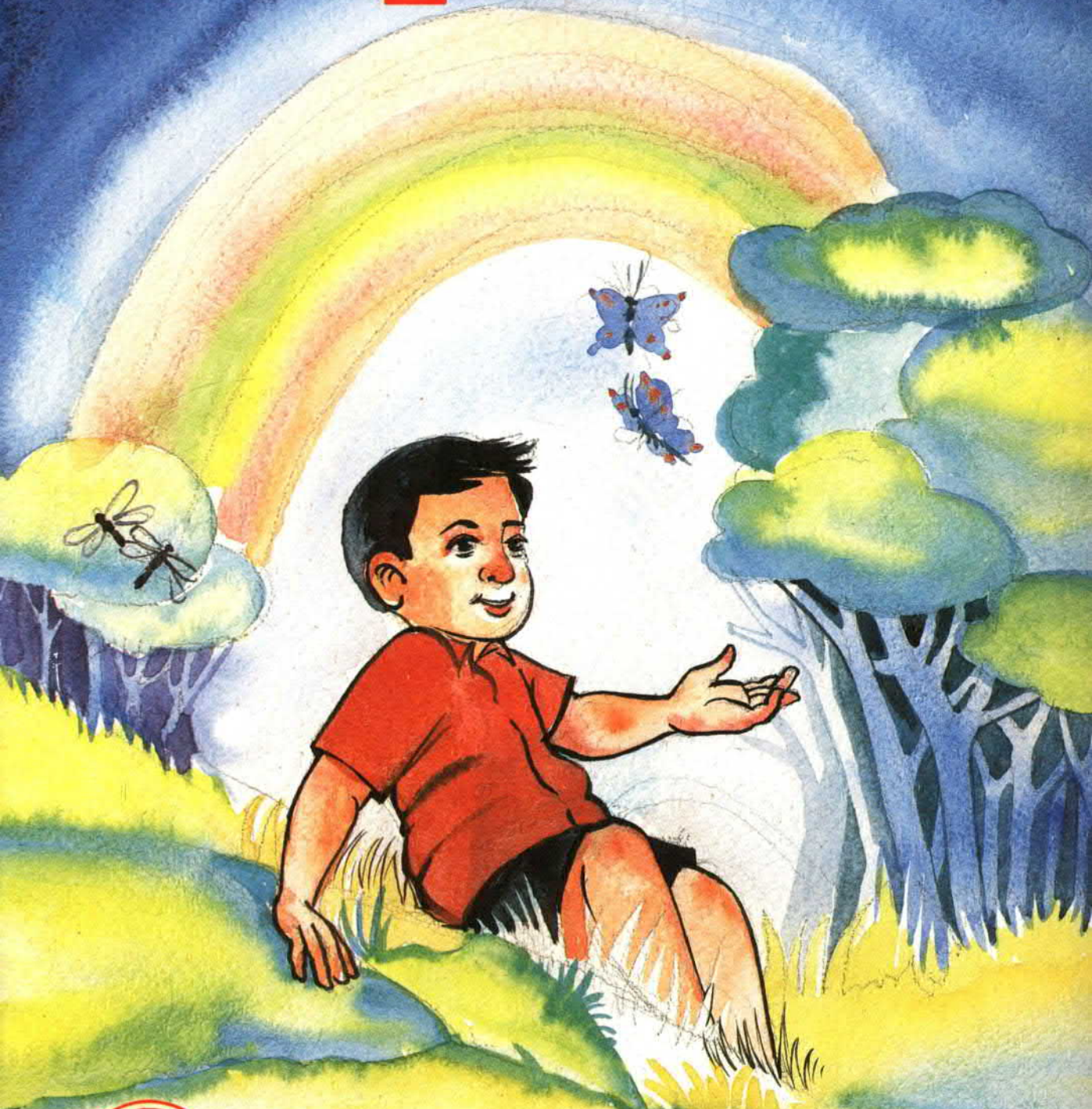

ผู้ชนะ

โครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ
เอกสารเสริม เล่มที่ ๑๕

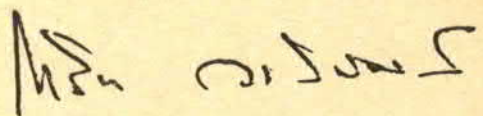
เรื่อง เพ็ญพักตร์ ลิ้มสัมพันธ์
ภาพ วิวัฒน์ไชย จันทน์สุคนธ์

คำนำ

ในสังคมปัจจุบันหนังสือเป็นพื้นฐานในการสื่อความหมาย และแสวงหาความรู้เป็นเครื่องมือที่จะช่วยสร้างความเข้าใจระหว่างประชาชนด้วยกัน และระหว่างรัฐบาลกับประชาชน การรู้หนังสือไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิทธิและบริการขั้นพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนพึงได้รับ และเป็นการรักษาไว้ซึ่งมรดกของชาติที่สืบทอดต่อกันมามากกว่า 700 ปี

เพื่อป้องกันการลืมนหนังสือและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้รู้หนังสือได้รับประโยชน์จากการอ่าน กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้ขอความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนผู้ที่มีจิตกุศลจัดทำเอกสารเสริมการอ่านขึ้นเพื่อเผยแพร่ในพื้นที่ที่มีการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ หนังสือแต่ละเล่มนี้จะมีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ ให้ความเพลิดเพลิน และใช้ภาษาเหมาะสมสำหรับผู้เริ่มอ่าน

กรมการศึกษานอกโรงเรียนขอขอบคุณ ผู้เขียนและคณะทำงานด้านเอกสารเสริมโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ ไว้ ณ โอกาสนี้ ที่ได้สละเวลาจัดทำเอกสารเสริมเล่มนี้โดยมิได้รับค่าตอบแทนแต่ประการใด

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

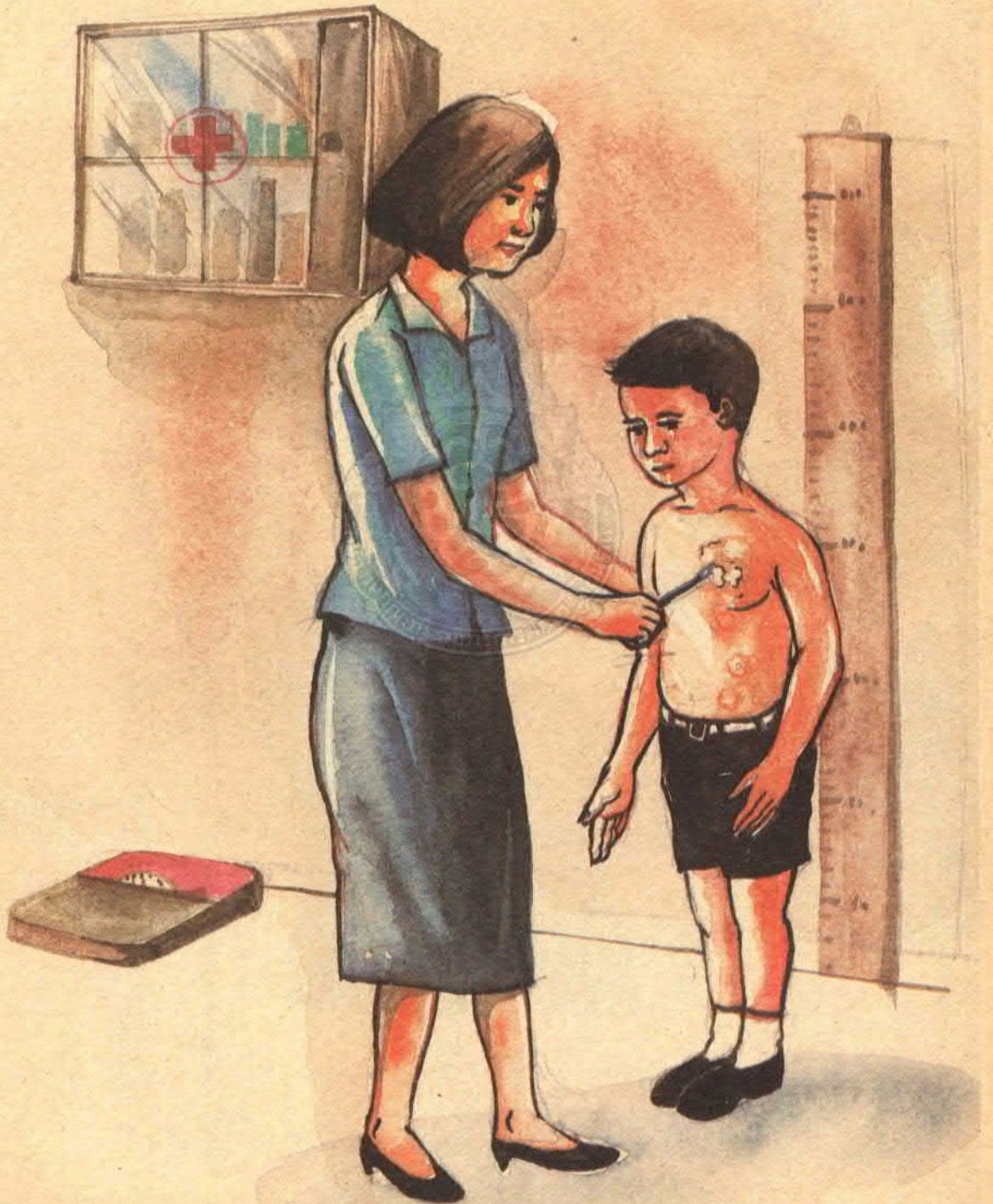
เด็กๆกำลังรวมกลุ่มกันอย่างสนุกสนาน เสียงปรบมือให้ร้อง
เกรียวกราวเมื่อไชโยเด็กชายวัย 14 ปี ใช้มือหยิบถ่านติดไฟลูกโป่ง
ให้เพื่อนดู ทุกคนชมว่าไชโยเก่งที่สามารถหยิบถ่านร้อนๆได้ เด็ก
บางคนอยากทดลองทำตามอย่างไชโยบ้าง แต่เมื่อเอื้อมมือไปที่
ถ่านก็ต้องรีบหดมือกลับเพราะทนร้อนไม่ได้

ครูสนใจซึ่งเป็นครูพยาบาลสนใจการกระทำของไชโยมาก
 ในขณะเดียวกันก็สงสัยและคิดว่าน่าจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดปกติมาก
 กว่า จึงเรียกไชโยเข้ามาใกล้ แล้วขอดูมือข้างที่ไชโยใช้หยิบถ่าน เธอ
 ให้ไชโยแบมือ เหยียดนิ้วมือให้ตรงนิ้วมือของไชโยงอหงิกเล็กน้อย
 เหยียดตรงเต็มที่ไม่ได้ เธอลองใช้ไม้บรรทัดดีที่ปลายนิ้วมือของไชโย
 แต่ไชโยไม่รู้สีก

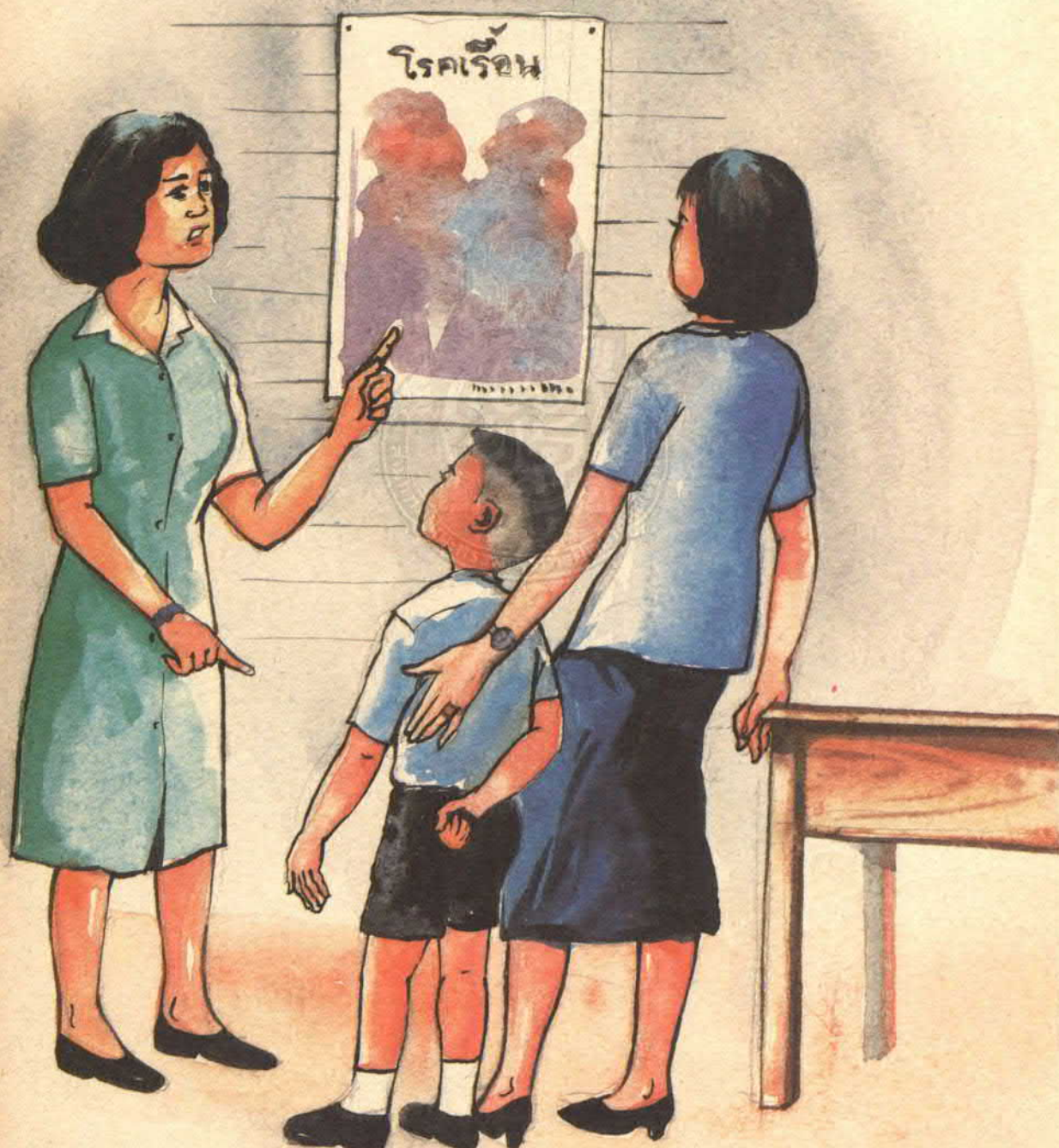

เธอสังเกตเห็นวงดำขาวหลายวงที่หน้าอก หลัง แขน และ ใบหน้า
ของไชโย เมื่อลองใช้สำลีพันปลายไม้สะกิดเบาๆที่วงดำนั้น ปรากฏ
ว่าไชโยไม่รู้สึกรู้หาย และเมื่อสังเกตอย่างถี่ถ้วน ครูสมใจก็พบว่า บริเวณ
วงดำนั้นไม่มีเหงื่อ และมีร่องรอยว่าขนร่วงตรงบริเวณนั้นด้วย

วันรุ่งขึ้น ครูสนใจได้พาไชโยไปที่สถานื่อนามัยอำเภอ และขอให้เจ้าหน้าที่ของสถานื่อนามัยอำเภอตรวจร่างกายของไชโยโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับผิวหนัง เมื่อตรวจโดยละเอียดแล้วเจ้าหน้าที่ได้บอกว่า ไชโยมีอาการของโรคเรื้อน และอาการที่ปรากฏขณะนี้ เป็นอาการในระยะแรกเริ่ม ซึ่งตรงกับที่ครูสนใจสงสัย

เจ้าหน้าที่ชี้แจงว่าลักษณะอาการของโรคเรื้อนมีอยู่ 2 ระยะ

โรคเรื้อน รักษาให้หายได้

“โรคเรื้อนเป็นโรคร้าย
รักษาได้เมื่อพบใน
ระยะแรก สงสัยติด
ต่อดูนามัยอำเภอ”

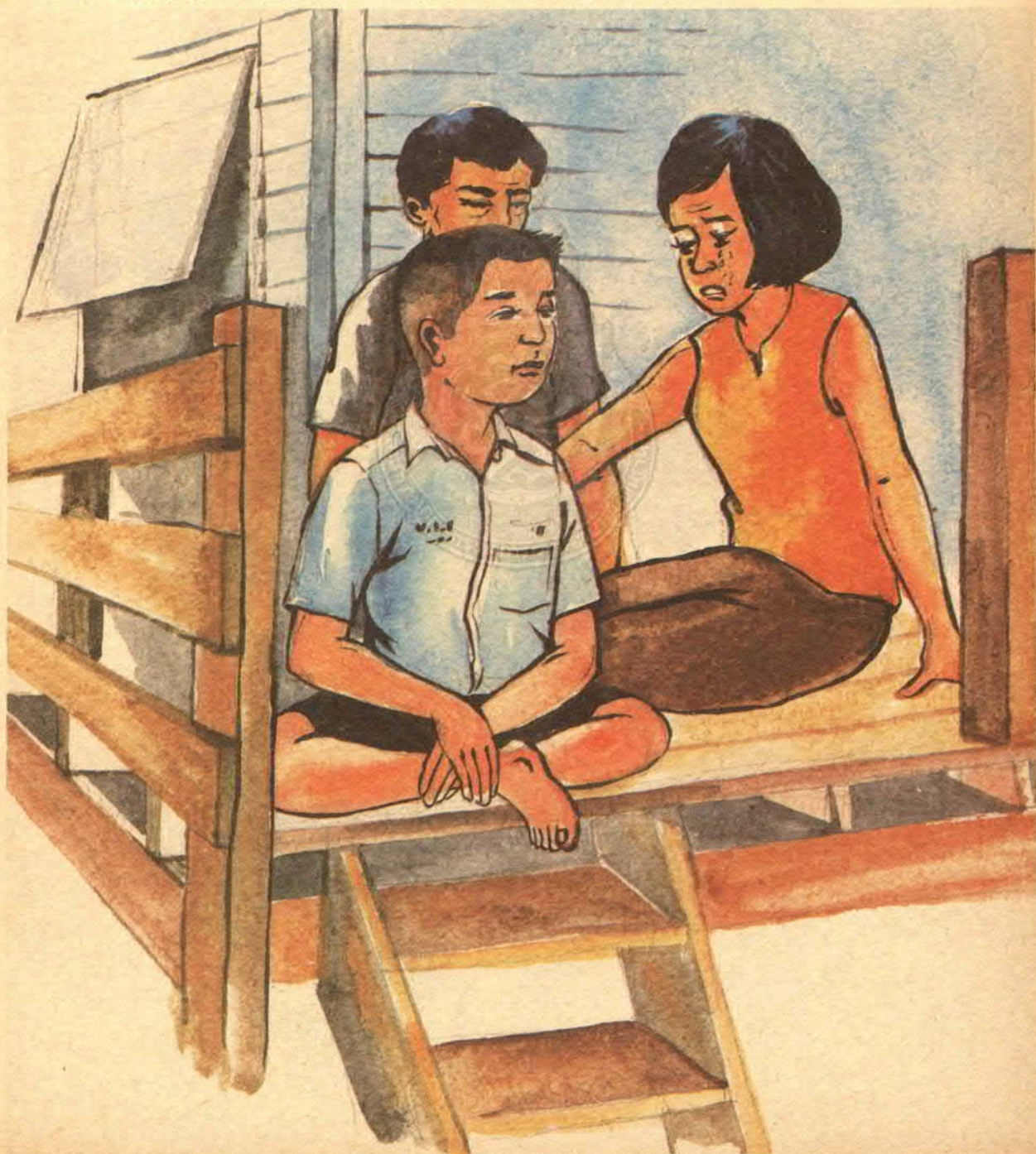

อาการระยะแรก ผิวหนังเป็นวงด่างขาว ไม่มีความรู้สึก หยิกไม่
เจ็บ อาจพบขนร่วง เหงื่อไม่ออก วงด่างขาว
เหล่านี้มักพบในบริเวณตะโพก แขน ขา และ
ใบหน้า

อาการระยะหลัง เมื่อผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อนระยะแรกแล้วไม่ได้รับ
การรักษา หรือรักษาไม่ถูกต้องอาการก็จะกำเริบ
รุนแรงวงด่างขาวก็มีจำนวนมากขึ้น ขอบวงนูน
แดงหนาคล้ายลมพิษ แต่ไม่คัน ต่อมาจะมีอาการ
หูหนวกตาเลื่อ

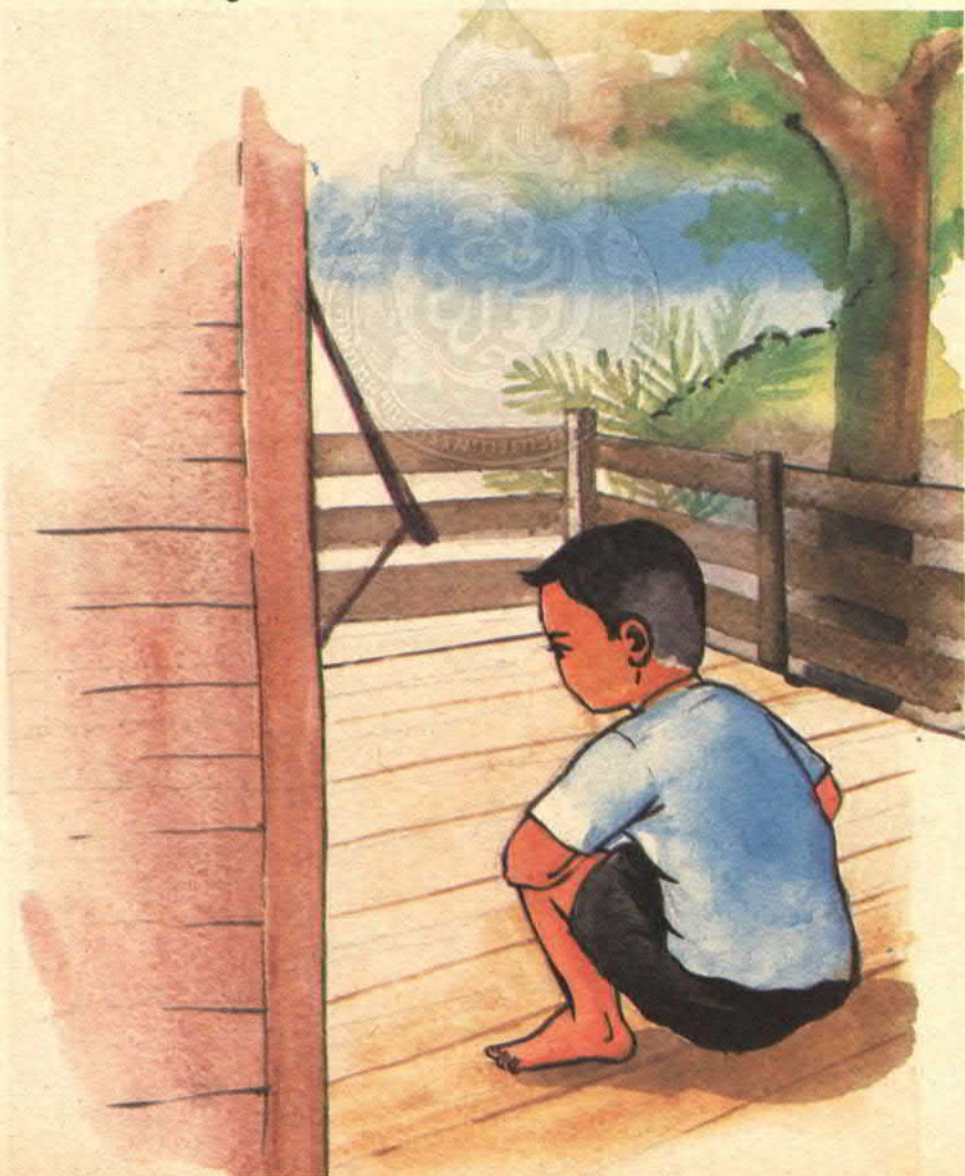

ไซโยกลับบ้านด้วยความกลัดกลุ้มใจ ในขณะนั้นเขารู้สึกอยาก
ตายมาก เขาเคยได้ยินผู้ใหญ่พูดว่า โรคเรื้อนเป็นโรคเวรโรคกรรม
รักษาไม่หาย เป็นโรคติดต่อที่น่ารังเกียจ ใครที่เป็นโรคนี้แล้วจะต้อง
ทนทุกข์ทรมานจนกว่าจะตาย เมื่อไซโยกลับมาถึงบ้านและเล่าให้
พ่อแม่ฟังว่าเขาเป็นโรคเรื้อน พ่อและแม่ของไซโยตกใจมาก แม่
ร้องไห้ด้วยความเสียใจในเคราะห์กรรมของเขา

ไซโยไม่ยอมไปโรงเรียน เพราะเขารู้ว่าทุกคนรังเกียจ และคิดว่า ถึงเรียนไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรในเมื่อเขาเป็นโรคเรื้อน เขาเคยได้ยินผู้ใหญ่บางคนพูดว่า คนเป็นโรคเรื้อนรักษาไม่หาย พอเป็นนานเข้าก็จะพิการ มือเท้าหงิกงอ มีแผลและน้ำเหลืองไหลเยิ้ม น่าเกลียดน่ากลัวแล้วก็นอนรอวันตาย ไซโยคิดมากและกลายเป็นคนหงุดหงิด ก้าวร้าว และเมื่อเห็นคนแสดงท่าทางรังเกียจเขา ทำให้เขาพาลเกลียดคนทุกคน

เขาขอให้พ่อปลุกกระท่อมเล็ก ๆ ให้เขาอยู่คนเดียวต่างหาก เพราะกลัวพ่อแม่ญาติพี่น้องจะติดเชื่อโรคร้ายนี้

ครูสมใจมาหาไชโยที่กระท่อม พยายามพูดชักชวนให้ไชโยไปรักษาตัว ตอนแรกไชโยปฏิเสธ แต่เมื่อครูสมใจยืนยันว่าเขาจะหายจากโรคนี้ได้ ถ้ารับการรักษาที่ถูกต้องวิธี เธออาสาจะเป็นผู้พาเขาไปตรวจรับการรักษาที่โรงพยาบาลอำเภอ และเพื่อแสดงว่าเธอไม่รังเกียจไชโยเช่นคนอื่นๆ ครูสมใจได้อยู่ร่วมรับประทานอาหารเย็นกับไชโย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ไชโยได้มีโอกาสรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น หลังจากที่เขาถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียวมานานตั้งแต่รู้ตัวว่าเป็นโรคเรื้อน และใครๆก็รังเกียจเขา ไชโยจึงรู้สึกรักและไว้วางใจครูสมใจมากขึ้น และเกิดความหวังที่จะรักษาตัวให้หายป่วย

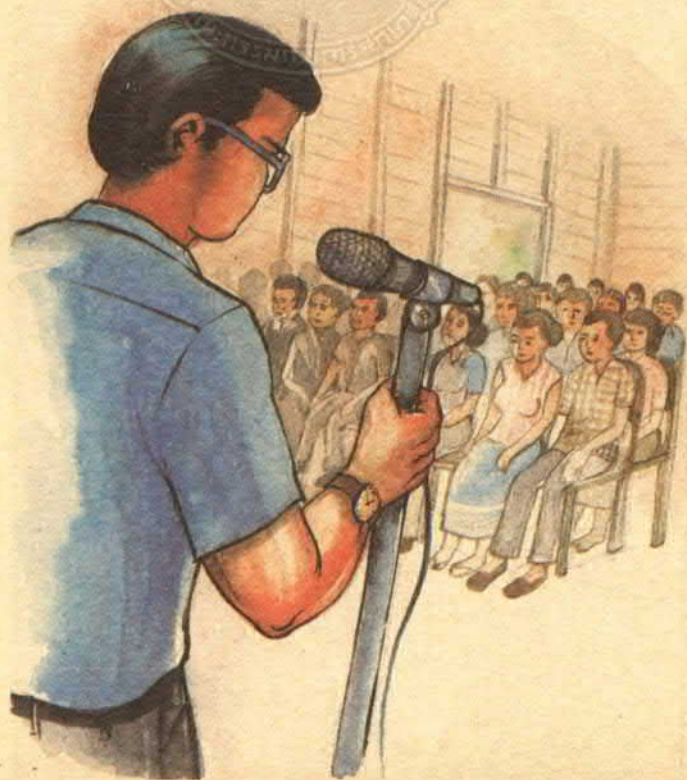
ครูสนใจพยายามที่จะนึกหาวิธีที่จะช่วยไชโยให้เกิดความหวังในชีวิต และเพื่อช่วยให้คนในหมู่บ้านได้เข้าใจถูกต้องในเรื่องโรคเรื้อน จะได้รู้จักป้องกันรักษาตนเอง และเลิกรังเกียจไชโย เธอจึงปรึกษากับครูใหญ่เพื่อเชิญนายแพทย์จากโรงพยาบาลอำเภอมาอบรมให้ความรู้เรื่องโรคเรื้อนแก่ครู นักเรียน และชาวบ้านฟัง ที่ห้องประชุมของโรงเรียน

นายแพทย์ได้มาพูดให้ความรู้เรื่องโรคเรื้อน ว่าโรคเรื้อนเป็นเชื้อโรคขนาดเล็กติดต่อกันได้ง่ายโดยเราไม่รู้ตัว การรักษาความสะอาดของร่างกาย เสื้อผ้า อาหาร เป็นสิ่งจำเป็น เด็กๆได้รับเชื้อโรคนี้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ เพราะเด็กมีความต้านทานโรคน้อยกว่า และเราไม่รู้ว่าที่ใดมีเชื้อโรคเรื้อนบ้าง เมื่อเชื้อโรคเรื้อนเข้าสู่ร่างกาย ผู้ที่มีความต้านทานต่ำก็จะรับเชื้อและเจ็บป่วย บางคนพูดว่า ผู้ที่เป็นกามโรคหรือโรคอื่นๆจะกลายเป็นโรคเรื้อนได้นั้นไม่เป็นความจริง

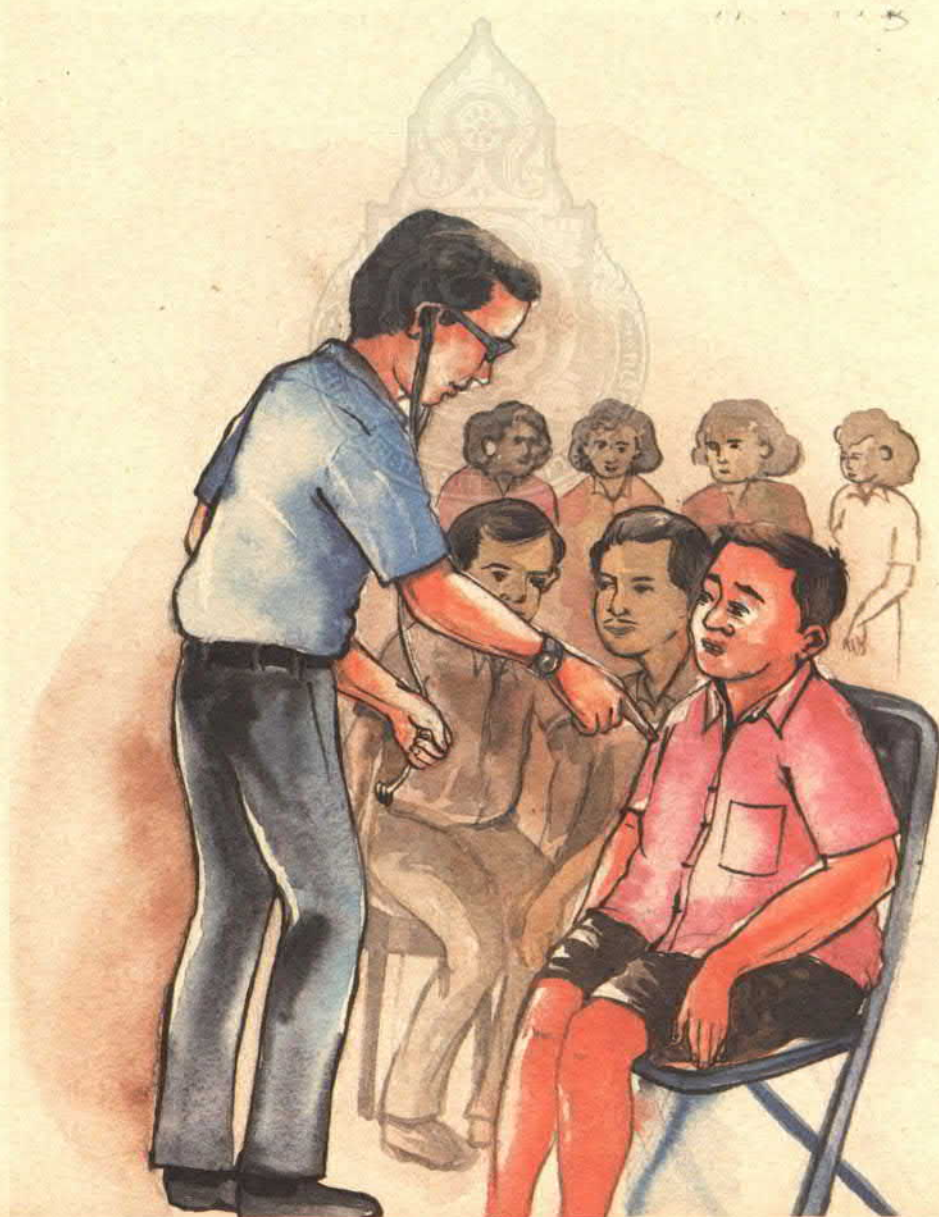
ผู้ป่วยด้วยโรคเรื้อนที่ไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้องวิธี จะเกิดอาการพิการตามมา คือกล้ามเนื้อมือเท้าลีบ ข้อมือตกร่น นิ้วมือนิ้วเท้าหงิกงอ กุดด้วน ขนคิ้วร่วง จมูกยุบ หลับตาไม่ลง เดินเท้าตก

ดังนั้น ผู้ใดก็ตามถ้าสงสัยว่าจะเป็นโรคเรื้อน ให้รีบไปให้แพทย์ตรวจ และถ้าเป็นก็เข้ารับการรักษาทันทีอย่าปล่อยทิ้งไว้

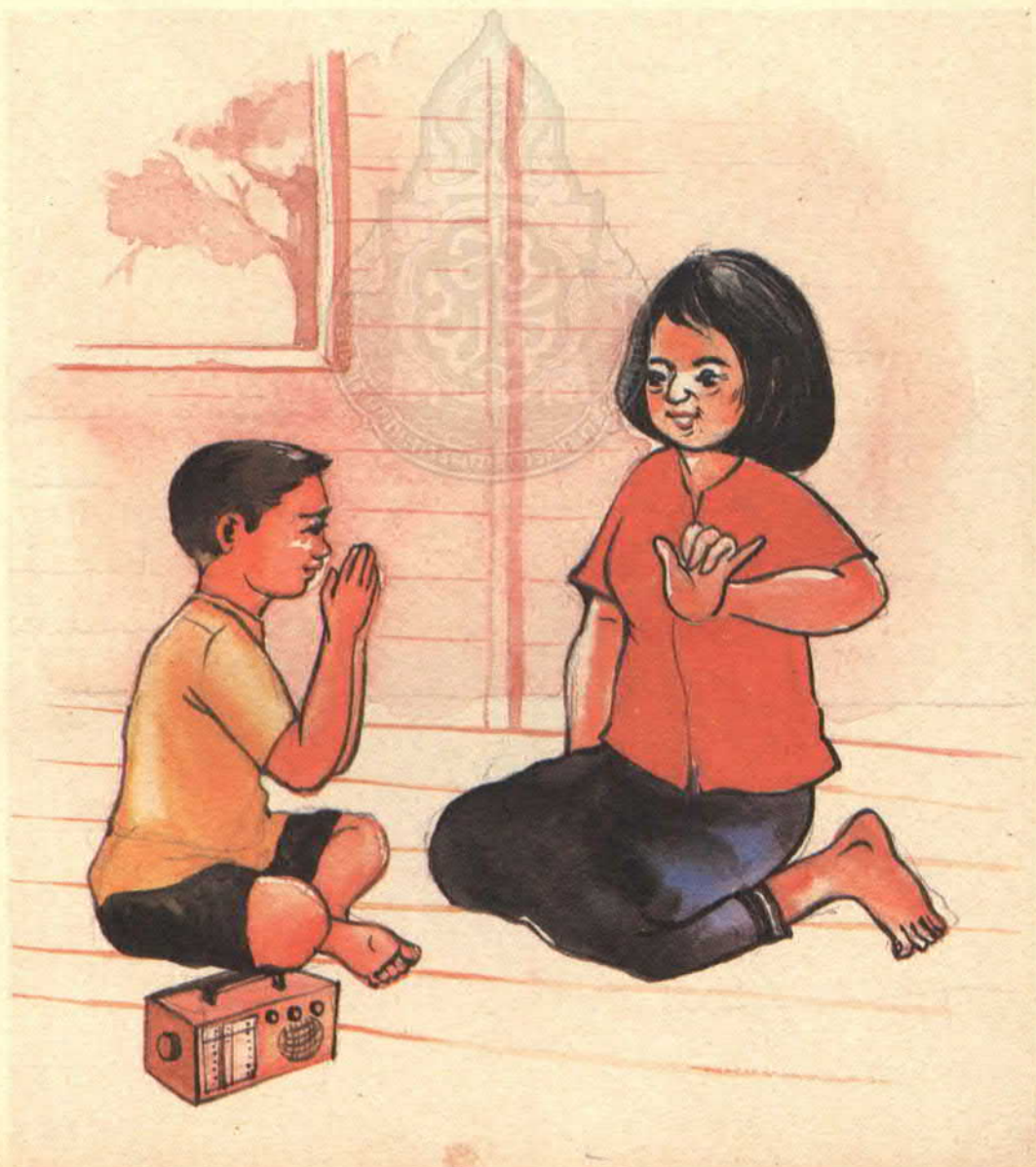

หลังจากนั้น นายแพทย์ก็ได้ตรวจร่างกายของคนในหมู่บ้าน เพื่อหาผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อน ซึ่งปรากฏว่ามีคนในหมู่บ้านหลายคน เป็นโรคเรื้อนในระยะแรกเริ่ม โดยไม่รู้ตัวมาก่อน แต่ทุกคนก็เข้าใจ และไปขอรับการรักษาที่โรงพยาบาลอำเภอตามคำแนะนำของนายแพทย์

สำหรับไซโยนั้น ได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลอำเภอ โดยไปรับการตรวจรักษาตามที่แพทย์สั่งเป็นประจำ

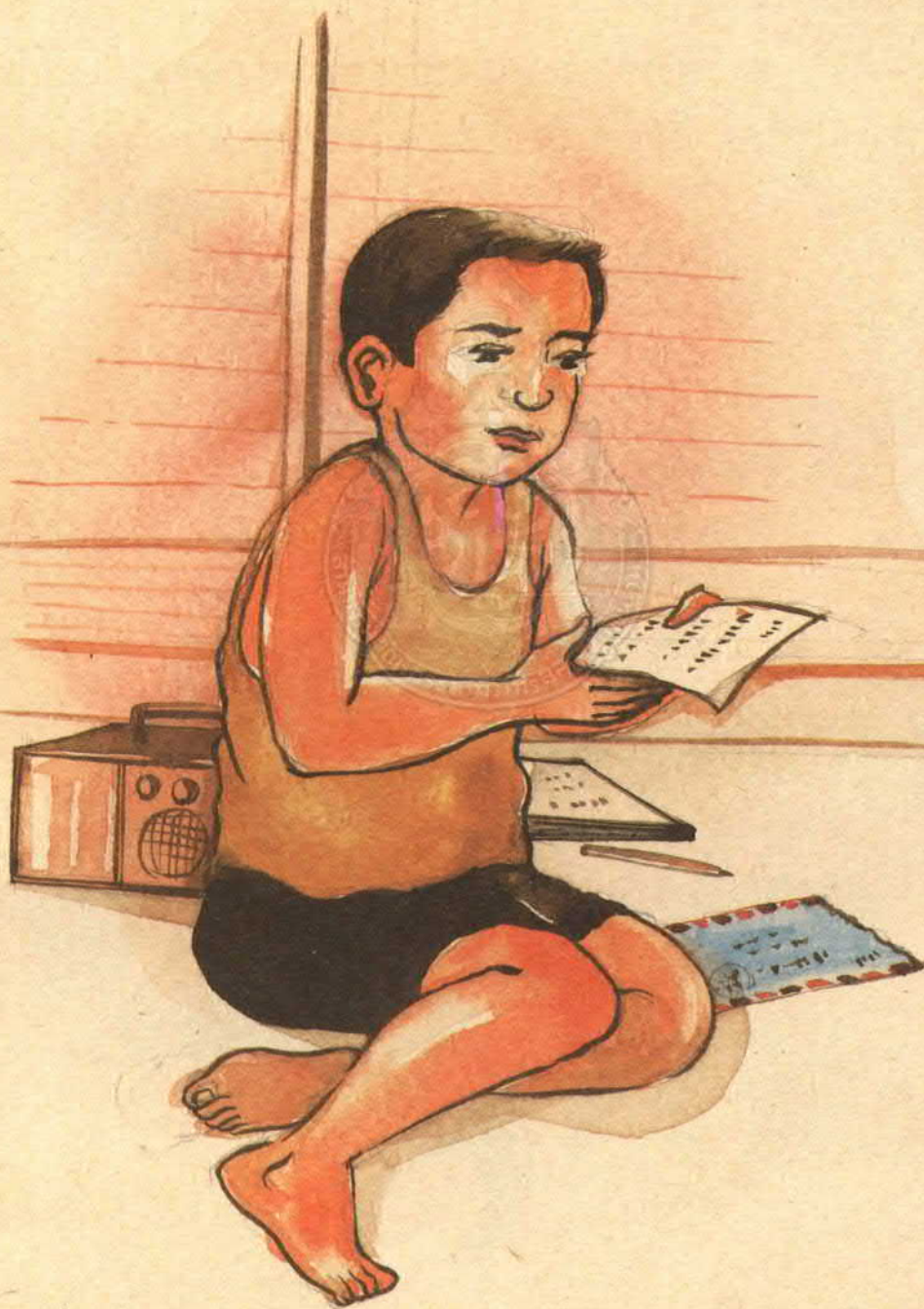
วันหนึ่ง ครูสมใจได้ไปเยี่ยมไซโยที่กระท่อม และนำวิทยุเก่าเครื่องหนึ่งซึ่งเธอไม่ได้ใช้มาให้ไซโย เพราะเห็นว่าไซโยเหงา ไซโยดีใจมาก เขาไหว้ขอบคุณครูสมใจ และบอกว่าเขาอยากได้วิทยุมานานแล้วแต่คิดว่ามันฟุ่มเฟือยเกินไปแม่คงไม่ซื้อให้ ต่อไปนี้เขาคงไม่เหงาและว่าเหว่มากนักเพราะมีวิทยุเป็นเพื่อนครูสมใจแนะนำ ไซโยให้รู้จักเลือกฟังรายการวิทยุที่มีประโยชน์และให้ความรู้ ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ไซโยได้รอบรู้สิ่งต่างๆ เป็นการทดแทนจากที่ไซโยขาดโอกาสได้เรียนรู้ที่โรงเรียน

ไซโยรักวิทยุเครื่องนี้มาก เขาชอบฟังรายการวิทยุที่เป็นประโยชน์และน่าสนใจ โดยเฉพาะรายการที่ให้ความรู้ทางวิชาการ และมีอยู่รายการหนึ่งที่เขาสงสัยใจมากเพราะเขาได้รับความรู้ทุกอย่างจากรายการนี้เหมือนกับที่เขาเคยได้เรียนรู้จากครูที่โรงเรียน รายการนี้คือรายการสอนทางวิทยุและไปรษณีย์ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ และผู้ประกาศได้แจ้งว่า รายการนี้จัดเพื่อส่งเสริมให้ผู้ไม่มีโอกาสได้เข้าเรียนในโรงเรียน มีโอกาสเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองขอให้ผู้สนใจติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในจังหวัดที่ตนอาศัยอยู่

ไชโยเขียนจดหมายติดต่อสอบถามไปที่ศูนย์การศึกษานอก
โรงเรียนจังหวัด เขาได้รับคำตอบว่า การศึกษาแบบนี้เรียกล่อ ๆ ว่า
การเรียนทาง ว.ปณ. รับผู้เรียนอายุ 14 ปีขึ้นไป หรือจบชั้นประถม
ปีที่ 6 แล้ว ผู้เรียนศึกษาบทเรียนและทำแบบฝึกหัด ประกอบการ
ฟังรายการจากวิทยุ แล้วไปพบครูประจำกลุ่มตามที่นัดหมายกันไว้

การสอนทาง ว.ปณ. มีทั้งสายสามัญและสายอาชีพ ไชโย
เลือกเรียนสายสามัญเพราะต้องการเรียนต่อ การเรียนทาง ว.ปณ.
เหมาะอย่างยิ่งสำหรับไชโย เพราะเขาต้องใช้เวลาส่วนใหญ่พักรักษา
ตัวอยู่กับบ้าน

ไชโยรักษาตัวอยู่หลายปี และเขาก็เรียนสายสามัญทาง ว.ปณ.
เรื่อยไปจนจบหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ทางวิทยุไปรษณีย์สาย
สามัญระดับที่ 5 ซึ่งเทียบเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสาย
สามัญ เขาได้ใช้วิทยุที่ครูสมใจให้ไว้ได้ประโยชน์คุ้มค่า

ต่อมา ไชโยหายป่วยจากโรคเรื้อนโดยเด็ดขาด เขาไปทำงาน
ในจังหวัดและมูมานะเรียนหนังสือไปด้วย หลังจากนั้นไม่นาน เขา
ก็เรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสาขาวิชานิติศาสตร์
ไชโยได้รับเลือกจากชาวบ้านให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน ในยามว่าง ไชโยจะ
ไปเยี่ยมชาวบ้านในหมู่บ้านพร้อมกับด้วยเจ้าหน้าที่อนามัย เพื่อค้นหา
ผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อน แล้วแนะนำให้รักษาให้ถูกวิธี

สถานที่ตรวจรักษาโรคเรื้อน

ถ้าท่านหรือญาติพี่น้อง ตลอดจนประชาชนทั่วไปสงสัย หรือ เป็นโรคเรื้อนให้ไปขอรับบริการตรวจรักษาได้ ณ สถานที่ดังต่อไปนี้.—

1. สถานีอนามัย หรือ สำนักงานผดุงครรภ์
2. โรงพยาบาลอำเภอ
3. โรงพยาบาลจังหวัด
4. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด
5. หน่วยโรคเรื้อนจังหวัด
6. ศูนย์โรคเรื้อนเขต (ตั้งอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้ คือ.-
สระบุรี ชลบุรี นครราชสีมา ขอนแก่น พิษณุโลก ลำปาง ราชบุรี
นครศรีธรรมราช และสงขลา)
7. สถานพยาบาลโนนสมบูรณ์ จังหวัดขอนแก่น
8. สถาบันราชประชาสมาสัย อำเภอพระประแดง จังหวัด
สมุทรปราการ
9. สถานบำบัดโรคผิวหนังในวัดมกุฏกษัตริยาราม กรุงเทพมหานคร
10. สถานบำบัดโรคผิวหนังบางเขน ตรงข้ามวัดพระศรี-
มหาธาตุ กรุงเทพมหานคร
11. โรงพยาบาลพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
12. สถาบันโรคผิวหนัง ถนนราชวิถี กรุงเทพมหานคร

13. แผนกโรคผิวหนังในโรงพยาบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร
14. ศูนย์บริการสาธารณสุข ในเขตกรุงเทพมหานคร
15. หน่วยงานรักษาและสงเคราะห์ผู้ป่วยโรคเรื้อนเอกชน

ทุกแห่ง

สถานที่ตรวจรักษาโรคเรื้อนทุกแห่งสามารถตรวจ
รักษาได้ผลเหมือนกันควรแนะนำให้ผู้ป่วยไป
รับบริการที่เห็นว่าสะดวกหรือใกล้บ้านที่สุด

ความรู้คือแสงสว่าง

เนื้อเรื่อง

ท่านอง จงกล พิมพ์วามิ

เรียบเรียงเสียงประสาน ปราจีน ทรงเผ่า

ขับร้อง ชรินทร์ เทพชัย

ความรู้คือแสงสว่าง ที่จะนำทางเชิดชูชีวิ ม้วนนิ่งเฉยละเลยไม่ไยดีชั่วชีวิต
นี้คงมีแต่ทุกข์ระทม ใฝ่หาวิชาดีกว่า เพื่อพัฒนากำนันคม ความไม่รู้อดสูดูโง่งม
ชีพเราต้องจมถูกเขาหยามข่มดูแคลน

วอนน้องพี่คนมีเงินตรา คนมีตำรา คนมีวิชามากแสน อย่าดูดาบ ช่วย
ดึงคนที่ขาดแคลน วิชาเขาด้อยเหลือแสน ทัวแดนเฝ้ารอคอยครู

ความรู้คือแสงสว่าง มาร่วมกันสร้างชาติไทยเฟื่องฟู ร่วมอาสาช่วยสอน
คนไม่รู้ เขาเฝ้าคอยครูวันนี้อยู่ที่ป่าดอน

คอยครู

เนื้อเรื่อง
ทำนอง

ดำรง ณ สุวรรณ

เรียบเรียงเสียงประสาน ประยงค์ ชื่นเย็น
ขับร้อง ยอดชาย ชาติรี

พิมพ์มือนัยน์ป้ายอับอายไม่น้อย รู้ดีว่ามีปมด้อย เดินอ้อยสร้อยน้ำตาไหลริน
เขาเซ็ดเหมือนหุ่น ทารุณหัวใจไม่สิ้น เหตุเกิดอยู่เป็นอาจณ อยากบินได้เหมือน
นกกา

บินไปไม่ได้หนีอายไม่พ้น ต้องตายด้วยใจยับย่น กรรมเบื้องต้นที่เคยทำ
มาเพราะไม่เอาถ่าน ชมซานเหมือนคนเจียนบ้า เกิดจากขาดการศึกษา ซึ่งแล้ว
ว่า เหมือนสิ้นลมปราณ

วอนท่านผู้รู้เป็นครูอาสา ช่วยให้ลืมหูลืมตา ไกลคำว่าทุกข์ทรมาน หลาย
ปีติดัก สำนึกน้ำตามานาน ได้โปรดเมตตาสงสาร เป็นวิทยาทานเถิดหนา

คนมีปมด้อยจะคอยครูนั้น เน้นนานเท่าไรไม่พวัน ใจแม่นมั่นทุกวันรอม
คิดว่าฟ้าใหม่ อำไพโฉไลเจิดจ้า ได้ครูผู้ที่อาสา สมดังว่าที่เฝ้าคอยครู

ช่วยสอนหนังสือ
ร่วมมือศึกษา พัฒนาชีวิต